

LIBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Steriu, Cătălina

Terra mirifica : jurnal hoinar prin Australia /
Cătălina Steriu. - București : Eikon, 2025
ISBN 978-606-49-1576-4
821.135.1

Artwork copertă: Alex Steriu

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Cătălina Steriu

Terra mirifica Jurnal hoinar prin Australia

Cu fotografiile autoarei

E I K O N

București, 2025

Cuprins

Preambul.....	5
Capitolul 1. De la vară la iarnă în doar 24 de ore.....	9
Capitolul 2. Lumea-ntreagă e o scenă.....	14
Capitolul 3. Ciorile cu creastă galbenă	20
Capitolul 4. Poetul beat.....	31
Capitolul 5. Natură moartă și vie.....	35
Capitolul 6. Sandwich cu...bere?	45
Capitolul 7 Întâlnire cu malaria.....	50
Capitolul 8. Cu trenul de la 1900.....	56
Capitolul 9. Plonjare în microcosmos.....	63
Capitolul 10. Aici, aproape orice animal are marsupiu.....	67
Capitolul 11. Regatul fluturilor	70
Capitolul 12. Prin pădurea tropicală de-o seamă cu dinozaurii	74
Capitolul 13. Întâlnirea cu aborigenii	81
Capitolul 14. Cine-și mai amintește de Taz, diavolul tasmanian?.....	88

Capitolul 15. Parada animalelor „noi” continuă	91
Capitolul 16. Zbor deasupra junglei.....	95
Capitolul 17. Marea Barieră de Corali: Din Oceanul Pacific/ A ieșit un pește mic.....	100
Capitolul 18. Wild horses (Cai sălbatici).....	103
Capitolul 19. Baracadă la doi pași acvatici.....	111
Capitolul 20. Bun venit în Sydney	115
Capitolul 21. Urmărită de Dracula.....	121
Capitolul 22. Prin Munții Albaștri	124
Capitolul 23. În aer, cu trenulețul și pe jos.....	128
Capitolul 24. Minunata pasăre-liră	140
Capitolul 25. În brațele unui koala	150
Capitolul 26. Muzeul vieții	160
Capitolul 27. All humans must die (Toți oamenii trebuie să moară).....	167
Capitolul 28. Flanare citadină	173
Capitolul 29. Pericol de moarte?.....	183
Capitolul 30. Living the dream (A-ți trăi visul).....	188

Capitolul 1

De la vară la iarnă în doar 24 de ore

Mările și țările se succed încet. Privit de la mii de metri altitudine, uscatul nu conține să se metamorfozeze: parcele pătrate și dreptunghiulare verzi, maronii, crem, ca piesele unui puzzle armonios îmbinate, sunt punctate pe ici, pe colo de lacuri lucioase cărora perspectiva aeriană le conferă aspect de pandantive ovale sau rotunde de opal. Imaginea devine tridimensională odată cu apariția munților pudrați cu zăpadă. Ei lasă treptat loc unor fluvii șerpuitoare cu ramificații de crengi, care se varsă în mări de turcoaz, și arareori câte unui grup de luminițe, mulțime de licurici ce anunță apariția unui oraș. Deasupra unuia dintre statele din Orientul Mijlociu, ele formează o săgeată gigantică ce indică direcția de zbor.

Venirea nopții înghite încet peisajul, ca o tablă de pe care un burete șterge urmele de cretă albă ale zilei. Pe ecranul tactil încadrat în scaunul din față, care oferă în timp real informații complete despre zbor, noaptea este reprezentată ca o curbă a lui Gauss ce acoperă o parte din glob.

După patru ore și jumătate, aterizăm în Qatar. În aeroportul Hamad din Doha, unul dintre cele mai spectaculoase din lume, ne întâmpină o plasmă pe un perete întreg înfățișând un du-te-vino continuu de oameni îmbrăcați care în sari verde, care la costum sau în rochie de seară roșie. Eternul perpetuum mobile, pe fundalul unui zumzet constant.

Buticurile, magazinele duty-free și restaurantele sunt situate în ceea ce pare a fi o grădină botanică populată de palmieri, ferigi și alte soiuri de plante, sub o imensă cupolă transparentă, în bătaia soarelui neobosit. O pasarelă suspendată își croiește drum prin vegetație, ca o cărare prin junglă. Potrivit site-ului aeroportului Hamad, Livada, așa cum este denumită, a fost inaugurată în noiembrie 2022 și este o pădure tropicală de interior, desfășurată pe o suprafață de 6000 de metri pătrați, oferind un cadru inedit și relaxant, datorită conexiunii pe care o păstrează cu natura.

În cele aproape cinci ore pe care le am de petrecut aici, în așteptarea zborului de legătură spre Melbourne, mă delectez cu spectacolul uman. Trecătorii mă inspiră să țin în minte povești în jurul lor și cred că ajung astfel pe la 100 din cele 1001 ale Șeherezadei. În zonele de așteptare, pe scaunele confortabile care se lasă pe spate, ca niște șezlonguri, se odihnesc mai mulți pasageri desculți. Fiecare își poartă bagajele, atât pe cele fizice, cât și pe celelalte, nevăzute: frici, așteptări, dezamăgiri, speranțe. Pe fețele mai expresive pot fi ghicite unele dintre ele.

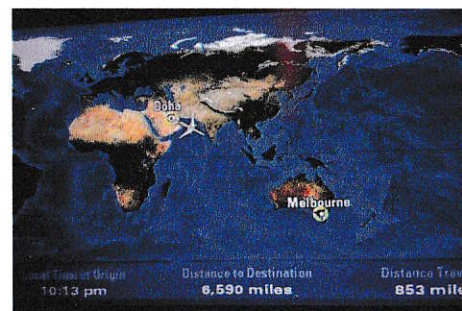
La controlul bagajelor nu mai există obligativitatea de a scoate laptopul și alte dispozitive electronice. Acest lucru va fi valabil toată călătoria, de acum înainte. Urcăm din nou la bordul unui avion, de această dată cel mai

încăpător cu care am călătorit până acum, organizat pe două nivele pentru pasageri. Este un Airbus A380, cel mai mare avion de pasageri din lume. La întrebarea mea despre câte persoane suntem la bord, stewardul îmi răspunde că 600.

Însoțitorii de bord le împart călătorilor păături și port-farduri în care regălesc dopuri de urechi, un set pentru igiena orală cu pastă de dinți și periuță, o mască pentru dormit și o pereche de șosete care se vor dovedi foarte utile, căci după mai multe ore în încălzări, picioarele se umflă ca niște gogoși strangulate și simt nevoia să se elibereze din chingile lor.

Ecranul tactil înglobează sute de filme grupate pe categorii: producții europene, hollywoodiene, de la Bollywood, asiatice, africane, sud-americane și multe altele, dar și jocuri (de la rebus, solitaire, șah, până la jocuri de acțiune, de tip point-and-click, de aventuri, etc), documentare, muzică din întreaga lume și din toate timpurile, podcasturi, audiobook-uri și chiar și Coranul. Indiferent de ce gusturi ai, e imposibil să nu găsești măcar câteva opțiuni care să-ți placă, din oceanul de posibilități de petrecere a timpului.

Nu mai menționez că te poți conecta și la internet, printr-o rețea wi-fi pusă la dispoziție la bord contra cost, sau poți urmări live informațiile despre zbor: vizionezi

hartă, te uiți pe camere, afli altitudinea, viteza avionului, temperatura, distanța parcursă, cât mai rămâne până la destinație etc.

Ni se servesc micul dejun, prânzul și cina, dar nu mai știu care ce e decât atunci când ni se dă ca opțiune omleta. Mâncarea e gustoasă, în meniu se regăsesc pui și vită, cu diverse garnituri: legume, cartofi gratinați, paste cu sos. Desertul e format dintr-un păhărel cu fructe exotice și o prăjitură. Zborul de multe ore și alternanța perioadelor de somn cu cele de veghe mă fac la un moment dat să pierd noțiunea timpului. Mă simt într-o capsulă atemporală, în zbor deasupra unui decor într-o perpetuă schimbare. Încerc să rămân agățată de reperatele din țară, să-mi dau seama dacă la noi e zi, calculez ore și diferențe, însă în curând o las baltă. Nu are rost să mai contorizez, ci doar să mă bucur.

„Când călătoresc, nu schimb ora la ceasul de la mână, pentru a rămâne cumva în legătură cu țara”, îmi spusese cândva un prieten. Ingenios gând. Și-mi și imaginez un fir subțire și invizibil, ca un cordon ombilical ce te leagă de locul natal, oricare ar fi el, și pe care poți alege să-l păstrezi sau să-l tai.

Deasupra Australiei, șiruri paralele de nori își aruncă umbrele pe pământul roșiatic străbătut de nervuri ca ale frunzelor. Pe alocuri, deșertul e o mare cu vâlurile cărămizii sau rozalii. După o porțiune cu cer senin, uscatul se acoperă iar, treptat, de umbrele unor nori pufoși ca niște rotocoale de vată de zahăr.

În cușca zburătoare ce înaintează cu aproximativ 1000 de km/h, avem cu toții, timp de 14 ore și jumătate, aceeași destinație. Apoi, din aeroport, pânza subțire și iluzorie a

familiarității se rupe și începe mișcarea browniană. Fiecare o pornește pe propriul drum, iar vecina de scaun în hijab negru căreia i-ai zâmbit condescendent de câteva ori redevine o străină, nu că ar fi fost vreo clipă altceva.

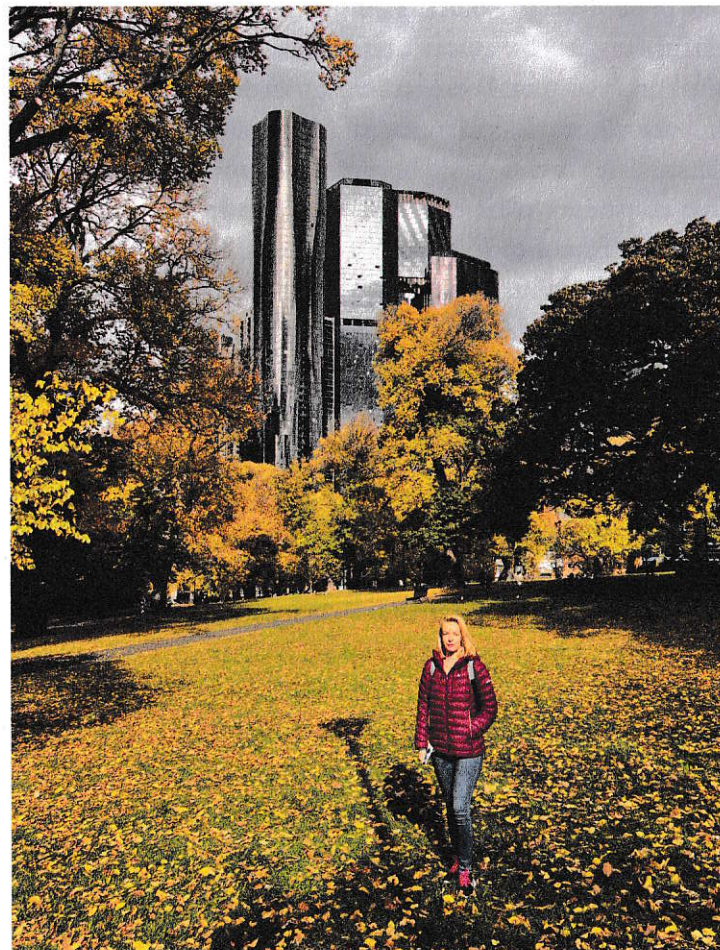
Sunt deja la 15 000 km depărtare de casă, în emisfera sudică, unde începe iarna. Am străbătut întreaga lume pentru a-i atinge capătul. „Depărtarea, își spuse Lily Briscoe, privind marea aproape fără de pată și atât de mătăsoasă încât pânzele bărcilor și norii păreau imprimați în albastrul ei, depărtarea are atâta însemnătate; depinde atât de mult de faptul dacă oamenii sunt în apropierea noastră sau departe de noi”, scria Virginia Woolf în romanul său, „Spre far”.

Melbourne, capitala statului Victoria și oraș UNESCO al Literaturii, mă primește pe înserat. Nu apuc să văd mare lucru din taxiul cu volan pe dreapta care mă poartă spre hotel. Șoferul, un domn chinez, îmi vorbește într-o limbă străină tare de engleză. Încerc să descifrez silabele rostogolite rapid printre dinți și să le găsesc corespondent fonetic în engleză, fără succes însă. Nivelul comunicării dintre noi este cel mai probabil similar cu cel dintre un țânțar și un rechin.

„Ziua e obosită, și-a îndoit aripile albe și și-a luat zborul spre apus, imensă, îmbrăcată în haine largi. Își flutură o mâneacă și împrășteie puzderie de stele, binecuvântând astfel oamenii care se plimbă pe pământul răsucitor; rămas-bun, rămas-bun, pe mâine (...)”, spunea Tatiana Tolstaia, în „Pereti albi”. Doar că mâine vine mai devreme decât mă așteptam. În pofida unei zile încărcate de atâtea întâmplări care au spart bariera rutinei, adorm cu greu și mă trezesc la două noaptea. Preț de vreo trei ore, stau cu ochii pe pereți. Diferența de fus orar e mai reală decât credeam, dublată și de euforia descoperirii.

A doua zi de dimineață înfulec rapid la micul dejun, căci orice minut petrecut altfel decât dedicat explorării mi se pare irosit. Încep plimbarea cu parcul din fața hotelului, în care îmi atrag atenția în primul rând frunzele galbene ce atârnă de crengi ca niște globuri. Câte una se desprinde și face rotocoale în aer, înainte de a întregi stratul

auriu depus pe gazonul verde, tăiat scurt. Am plecat din România când încolțea vara și am ajuns în Australia odată cu așternerea iernii. Ce-i drept, un anotimp hibernal cu o altă accepțiune decât la noi și cu 15 grade Celsius la Melbourne, o iarnă care-mi va permite să mă plimb prin ea în tricou și pantaloni scurți, așa cum aveam să fac mai târziu.

Niște ciripituri noi, nemaiauzite, se suprapun peste câteva râsete de copii, creând o sonată a veseliei. O pasăre de mici dimensiuni negru cu alb, un soi de corespondent al zebrei în lumea aviară, aterizează pe pajiștea dintre copaci. Scot telefonul și pozez această apariție ieșită din comun.

O pornesc pe străzi, înspre primul meu obiectiv, bibliotecă publică. Pe drum, zgârie-norii par turnuri construite din piese de lego colorate: unul roz cu baza mai mare și vârful subțire, cu aspect de rachetă, altul mov lucios, iar altul gri, pătrășos. Formează un grup de clădiri eterogene, la baza cărora se află o catedrală catolică. Deși știam că Australia e fostă colonie britanică, de unele lucruri nu am fost conștientă până când nu am ajuns la fața locului: de pildă, de faptul că se circulă pe stânga, așa cum se întâmplă în multe dintre fostele colonii. Mai întâlnisem această situație și în Malta.

În Victoria State Library, sala de lectură spațioasă și înaltă pare, privită de sus, o stea sau o floare cu un nucleu din care pornesc brațe simetrice, constituite din opt șiruri de mese. Tavanul e o imensă cupolă din sticlă, sursă de lumină naturală. Șiruri de veioze verzi sub formă de cupă tronează pe mese. De la depărtare, ai zice că-s rânduri de licurici. Deși înconjurați de cărți în format fizic, majoritatea celor care studiază o fac pe laptop. Mă apropiu de rafturi pentru a vedea titlurile și remarc mesajul cu rugămintea bibliotecarilor către abonați de a returna cărțile pe raft în același loc în care le-au găsit, pentru a se păstra ordinea.

Pe hol, dintr-un vitraliu viu colorat încadrat de flori albastre, Shakespeare privește gânditor la scena lumii pe care defilează vizitatorii, în timp ce notează pe un

pergament celebru-i mesaj evergreen: All the world's a stage (Lumea-ntreagă e o scenă).

În acest „Univers al cărții”, suntem informați de mesajul de pe un perete despre cărțile care înglobează poveștile lumii, de la cele mai vechi legende și mituri la ficțiuni postmoderne. Imaginația își are rădăcinile în copilărie, se continuă, iar primele noastre experiențe cu lectura ne permit să călătorim în lumi noi și să trăim în pielea personajelor respective, ale căror voci le experimentăm. Ca adulți, nu pierdem niciodată simțul descoperirii, această capacitate de a călători în alte locuri și timpuri prin intermediul cărților, așa cum faceți și dumneavoastră acum, citind aceste rânduri. La nivel fundamental, cărțile ne permit să ne imaginăm pe noi înșine ca fiind alții, conchide mesajul.

Într-o vitrină este expusă o „carte tunel” (peepshow sau tunnel book în engleză), concepută astfel încât să te poți uita printr-o gaură făcută într-una dintre coperti. Desfășurată pe orizontal ca un fel de armonică, ea conține mai multe straturi, pentru a conferi o impresie de adâncime scenei prezentate, asigurând privitorului o experiență tridimensională. O astfel de carte-obiect, inspirată din teatru, datează de la jumătatea secolului al XVIII-lea. Exemplul expus este un suvenir de la Marea Expoziție de la Crystal Palace din Londra (1851), primul eveniment dintr-o serie de târguri internaționale ce au pus în valoare cultura și industria de peste tot din lume, cunoscute sub numele de Expoziția Universală.

Ies din bibliotecă și-mi continui plimbarea. Traversez bulevardul larg. La culoarea verde pentru pietoni, se emite un șuierat similar cu cel al unui glonț ce-ți trece pe